

ΑΝ ΗΜΗΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

Κι' ἄλλοι ὡς τῶρα ἔγραψαν ὅτι, ἂν εἶχαν θρόνο,
θὰ ἔκαναν στρατεύματα καὶ στόλους φοβερούς,
πῶς γιὰ τὸ ἔθνος πάντοτε θὰ φρόντιζαν μὲ πόνο,
καὶ τοὺς ἀρχαίους θάφερναν τῆς δόξης μας καιρούς.
Δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται καὶ λόγια μόνο χάνουν,
γιὰ βασιληάδες τῶν Ῥωμηῶν οἱ κύριοι δὲν χάνουν.

Ἐγὼ δὲν θέλω βασιλεὺς νὰ ἦμαι ὅπως ἄλλοι,
θέλω νὰ ἦμαι τύραννος, ἀπόλυτος σατράπης,
νὰ ἔχω μάτια πύρινα καὶ πίσω 'στὸ κεφάλι,
νὰ ἦμαι τέρας, Ἐριννὺς, Βριάρεως, χασάπης.
Νὰ ἔχω χέρια ἑκατὸ καὶ ἄλλα τόσα πόδια,
καὶ νὰ σηκώνω μόνος μου πενήντα πέντε βώδια.

Ἄν ἦμουν τέτοιος βασιλεὺς, τί ἤθελα νὰ κάμω!
'Ορθὴ καμμιὰ δὲν θάφιναν νὰ στέκεται κολῶνα,
κάθε ἀρχαῖο ἀγαλμα θὰ τὸ κυλοῦσα χάμω,
καὶ ἔσως θὰ ἐγκρέμιζα κι' αὐτὸν τὸν Παρθενῶνα.
Κάτω, θὰ φώναζα παντοῦ, αἱ κλασικαὶ Ἀθῆναι,
ἡ Δῆλος, αἱ ἀνασκαφαί, ὁ Σλήμαν, αἱ Μυκῆναι.

Ὅποιοι γυρεύει μνήματα τῆς παλαιᾶς εὐκλείας,
ὅποιοι ξεθάβει ἀγαλμα καμμιᾶς ἢ κανενός,
κι' ἂν Κουμανούδης λέγεται, κι' ἂν ἦναι Καββαδίας,
θὰ θάβεται μὲ τᾶγαλμα κι' ἐκεῖνος ζωντανός.
Θὰ λείψουν τόσα μάρμαρα καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι,
κι' ἔτσι ἡ δόξα ἡ παλιὰ τὸ ἔθνος δὲν θὰ τρώγῃ.

Σὲ κάθε δρόμο θάστηνα καὶ ἀπὸ μιὰ κρεμάλα,
κι' ἀφοῦ κρεμοῦσα ὅλη μας τὴ χωροφυλακὴ,
τοὺς Κυβερνήτας θάστελλα σὲ γαϊδαρο καββάλα,
σὰν σκύλοι νὰ ψηφήσουνε 'στὸν Κάνθαρο ἐκεῖ.
Καμμιὰ ἀρχὴ δὲν θάμενε 'στὸ ἔθνος οὔτε κόμμα,
καὶ ἔσως τότε θάλειπε ἡ μοῦχλα καὶ ἡ βοῶμα.

Δὲν θάφιναν παράσημο κι' οὔτε σταυρὸ κανένα
'στὸν τάδε ὑψηλότεατο, 'στὸν δεῖνα σπαθοφόρο,
ὅλα αὐτὰ θὰ τάδιναν γιὰ πείσμα μαζωμένα
εἰς τὸν Ἀθερινόπουλο καὶ τὸν δέ-Κάστρο δῶρο.
Μόνον σ' αὐτοὺς θὰ φόρτωναν χρυσᾶ, μαλαματένια,
'στὸς ἄλλους δὲν θὰ φῖναν οὔτε τενεκεδένια.

Μόνον αὐτοὺς θὰ στόλιζα μὲ τῆς αὐλῆς τὰ κράνη,
μόνον σ' αὐτοὺς θὰ χάριζα ὀλόχρυσα γαλόνια,
τὸ τρικαντὸ καὶ τὸ κομπὸ σπαθί τοῦ Δεληγιάννη,
κορώνικis, λόγχχis, ἄρματα, τσαπράζια καὶ μηλιόνια.
Σὲ τούτους θὰ ἐπέτρεπα νὰ μπαίνουν 'στὸ Παλάτι,
καὶ νάχουν πόζα πρίγκηπος, στρατάρχου, διπλωμάτη.

Σ' ὅλους τοὺς ἄλλους θάλεγα: μακριὰ ἀπὸ σχολεῖα,
ἀφήσετε τὰ γράμματα, τὸ Σύνταγμα, τοὺς νόμους,
ἄς λείψῃ ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ διπλωματία,
καὶ 'μέρα νύκτα σκάβετε ἀγροὺς, χωράφια, δρόμους.
'Εξω γιατροί, καθηγηταί, γραφιάδες, δικηγόροι,
ὅλοι σκαφτιάδες, κηπουροί, ποιμένες, τορναδόροι.

Τί εἶσαι σὺ ὁ κύριος;—μεγάλος κομματάρχης—
δύο κοφρίνια μὲ κοπριὰ φορτωστέ του 'στοὺς ὠμούς·
ἐσὺ τί εἶσαι;—Δήμαρχος—ἀμμὲ ἐσύ;—Νομάρχης—
πετάξετέ τους γρήγορα 'στὰς νέας ὑπονόμους.
Κανεῖς Ῥωμηὸς ὑπήκοος ἀξίωμα δὲν θάχῃ,
καὶ οὔτε κάμεις, ρόπαλα, κουμπούρια καὶ σελάχι.

Τῶν κουβαρντάδων θάσπαζα ἀλύπητα τὴ μούρη,
θὰ κούραζα τὰ χέρια μου ἀπὸ δαρμούς καὶ κτύπους,
καὶ τῆς βουλῆς τὸ μέγαρο θὰ τῶκανα ἀχοῦρι
γι' αὐτοὺς τοὺς ἐπιβήτορας τῆς Ἀραβίας ἵππους.
'Ἄλλ' ὅμως θὰ παρήγγελλα παντοῦ 'στοὺς ξένους τόπους
νὰ στείλουν κι' ἐπιβήτορας γιὰ τῆς Ῥωμηαῖς ἀνθρώπους.

Νὰ πιάσῃ σὼϊ ἀπ' αὐτοὺς ἡ νέα Ῥωμηοσύνη,
νὰ μὴ γεννῶνται πλάσματα κουτὰ, σπασμένα, σάπια,
ἡ νέα πλάσις ὡμορφὴ καὶ δυνατὴ νὰ γίνη,
νὰ μὴ ζητῇ τὸ βρώμιον καὶ τοῦ σιδήρου χάπια.
Νὰ ἐβγουν ἄλογα καλὰ, ἀλλὰ νὰ ἐβγούν καὶ ἄνδρες,
κι' ὅχι μαῖμουδες, πῖθηκοι εἰς ὅλα καὶ γαλιάνδρες.

Δὲν θάβλεπαν 'στὰ μάτια των παρὰ τοῦ δημοσίου,
Ταμία δὲν θὰ διώριζα κανένα πουθενά,
ἐγὼ θὰ ἦμουν ὁ σκοπὸς τοῦ κεντρικοῦ ταμείου,
κι' οὔτε κανένα θάφιναν ἀπ' ἐξω νὰ περᾷ.
Κυττάξετε τὰ μοῦτρα σας καλὰ μὲς 'στοὺς καθρέφτες...
σὰς ξέρω καὶ μὲ ξέρετε, διχόλου παληοκλέφτες.

Μόλις σὰς ἔλθῃ τοῦ παρὰ ἡ μυρωδιὰ στὴ μύτη,
 ὅλα χρυσὰ καὶ ῥόδινα τὸ μάτι σὰς τὰ βλέπει,
 καὶ μόλις τὸν κυττάξετε, σὰν νᾶχετε μαγνήτη,
 εὐθὺς πηδᾷ ὁ ἔρημος ὅσῃν ἐντιμὴ σὰς τσέπη.
 Παντοῦ ἡ αὐτοδίδακτος ταχυδακτυλουργία,
 καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ κλεφτῶν Ἀκαδημία.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς κόρακας, τοὺς φαρδομανικάδες,
 ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐσεβεῖς, τῆς πίστεως τοὺς στύλους,
 ἀμέσως θὰ τοὺς ἔζεβα μὲ γκέμια καὶ χαλκάδες
 εἰς τὰ μαγκανοπήγαδα, ὅτ' ἄροτρα, ὅτ' οὐς μύλους.
 Τῆς μίτρες των, τὰ ἄμφια καὶ κάθε των στολίδι
 θὰ ἀλλάζα μὲ ἄφθονο σιτάρι καὶ γρασίδι.

Γιατί οἱ ῥοδοκόκκινοι παππάδες μας νὰ χάσκουν,
 καὶ ὁ κόσμος τοὺς τεμπέληδες νὰ τρέφῃ καλογήρους;
 γιατί αὐτοὶ ποῦ ἀρετὴ καὶ ἀπλότητα διδάσκουν,
 ἐμπρὸς μας νὰ λαμποκοποῦν ἀπὸ λαμπροὺς σαπφείρους;
 Ἄ! ὅχι, μὲ τὴ λάμψι σὰς τὸν κόσμο θὰ χορτάσω,
 εἶμαι ἐγὼ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἄλλοί μ' ἔσ' ὁ ῥάστο.

Κάθε φαγᾶς καλόγερος τὸ ἄροτρον ἄς σύρῃ,
 κηφήνες, μὴν ἀρπάξετε τῶν μελισσῶν τὸ μέλι,
 μὴ τὰς ψυχὰς στρεβλώνετε, καὶ κάθε μοναστήρι
 βωμὸς ἄς ᾔῃαι ἀρετῆς καὶ ἐργατικῆ κυψέλη.
 Ἄς ᾔῃαι καὶ ὁ καλόγερος γαμβρὸς καὶ ἐρωτευμένος...
 μὴ ὅτ' ἀκρυφὰ μὲ ἀνεψιᾶς πληθαίνειτε τὸ γένος.

Ὅλοι ἐμπρὸς θὰ ἔστεκαν μὲ σταυρωμένα χεῖρα
 δουλεύετε, θὰ φώναζα, μὲ ζήλο καὶ ἀγάπη,
 μακριὰ τὰ δολοφόνια σὰς πετάξετε μαχαίρια,
 καὶ ἀποβάλλετε αὐτὸ τὸ ὕφος τοῦ σατραπῆ.
 Μὴν ᾔσθε ἀρπαγες, λησταί, χυδαῖοι, Ἀβδηρῖται,
 γίνετε πρῶτα ἄνθρωποι καὶ ἔπειτα πολῖται.

Ἄς γίνουν ἡμερώτερα τὰ ἄγρια σὰς ἦθη,
 καὶ τότε λέγεσθε καὶ σεῖς σοφοὶ καὶ διπλωμάται·
 ἡλίους χρυσοῦς, ἂν θέλετε, καρφώσετε ὅτ' ἀστήτη,
 καὶ ἂν σὰς ἀρέσῃ, γίνεσθε καὶ ποῦροι δημοκράται.
 Τότε καὶ ἐγὼ τοῦ θρόνου μου ἀμέσως παραιτοῦμαι,
 καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔσχατος πολίτης ἄς καλοῦμαι.

Ἀφίνετέ με ἄγριος τὰ αἶσχη ν' ἀντικρύζω,
 ἀφίνετε τὴ βάρχη σὰς μὲ κνοῦτο νὰ κυπῶ,
 νὰ ξεριζώνω τὰ αὐτὰ καὶ ἀδιάκοπα νὰ βρίζω...
 εἶμαι δεσπότης, τύραννος, ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ.
 Θέλω σὲ τέτοιοι οὐρανὸ ὥρατ' ἀποκάτω
 ν' ἀκμάζῃ ἔθνος μὲ ζωὴ καὶ ὡμορφιὰ γεμάτη.

Γιατί ὁ ζηλεμένος σὰς ὁ οὐρανὸς νὰ κρύβῃ
 ἀγρίους φόνους, αἵματα καὶ ἀνάσθηταις καρδιαῖς;
 ὦ! ἄς γελᾷ τὸ μέγαρον καὶ ἡ πτωχὴ καλύβη,
 καὶ ἄς περνοῦν χαρούμεναις ἡμέραις καὶ βραδυαῖς.
 Τρυφήσετε ὅτ' ἀγαλὰν τοῦ οὐρανοῦ σὰς βάρχη,
 καὶ ἄς μὴ κινοῦν τὴ γλῶσσά σὰς οἱ ρήνοι καὶ τὰ πάθη.

Ἄς ξαστερώσῃ καὶ ἡ Ἑλλὰς καθὼς τὸν οὐρανὸ της,
 προόδου χώρα ἄς γενῇ, χαρᾶς, δαφνῶν, γελῶτων,
 καὶ ἄς ἀνθίξῃ φλογερὰ καὶ εὐρωστος νεότης,
 λάτρις σημαίας κυανῆς καὶ εὐγενῶν ἐρώτων.
 Ἔργον παντοῦ, αἰσθήματα, τιμὴ, ἀγάπης ὥραις,
 καὶ ῥόδα κάλλους καὶ ἵντροπῆς ὅτ' οὐ νέους καὶ ὅτ' ἡ κό-
 [ραις.

Ἄς χύνουν τόνους μουσικῆς τὰ γελαστά σὰς χεῖλη,
 πετᾶτε, στεφανώνεσθε εἰς ζηλευτοὺς ἀγῶνας,
 ἄς ψάλλουν Ἀνακρέοντες καὶ Κόρινθοι καὶ Αἰσχύλοι,
 καὶ ἄλλους νέους δείχνετε ὅτ' οὐ κόσμος Παρθενῶνας.
 Ἐμπρὸς, φανῆτε Προμηθεῖς, πολιτισμοῦ Τιτᾶνες,
 καὶ νίκης εἰς τὰ ἄντρα σὰς ἄς ἀντηχοῦν παιζίνες.

Ἄν ἦμουν τέτοιος τύραννος γιὰ λίγα χρόνια μόνο,
 καὶ ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔφθανε ὅτ' οὐ πρῶτο μεγαλεῖο,
 κομμάτια ὅτ' οὐ κεφάλι μου ἄς μοῦκναναν τὸ θρόνο,
 καὶ μὲς ὅτ' οὐ Ἀστυνομικὸ ἄς μ' ἔγραφαν Δελτίο.
 Μὰς φθάνει ἐπιείκεια καὶ καλοσύνη τόση,
 μόνο φιλέλλην τύραννος τοὺς Ἑλλήνας θὰ σώσῃ.

Souris.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ἢ ΧΡΗΣΤΟΣ

ΗΤΟΙ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΥ.

I

Χρηστὶνα ἐκαλεῖτο τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἰδιότροπον
 τῆς φύσεως δημιουργήμα· τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτί-
 νας εἶδεν ἐν τινὶ χωρίῳ τῆς ὀλβίας καὶ ἐριβώλακος ἐπαρ-
 χίας Κισσαμίου ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ. Μόνη ἡ μήτηρ της
 καὶ αὐτὴ ἐγένισκον τὸ μυστήριον τῆς διπλῆς αὐτῆς φύ-
 σεως, ἡλπίζον ὅμως ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ τὸ θῆλυ θὰ ὑπε-
 ρίσχῃ καὶ ἀπέκρυπτον τὸ μυστικόν. Ὁ πατήρ της, οἱ
 ἀδελφοὶ της, οἱ λοιποὶ συγγενεῖς, τὸ χωρίον ὀλόκληρον,
 οὐδὲν ἐγένισκον· πάντες ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς κόρη.
 Ὡς κόρη ὑπέστη τὸ θεῖον μυστήριον τοῦ ἁγίου βαπτίσματος,
 δι' οὗ ἐπροικίσθη μὲ τὰ δῶρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὃ
 δὲ ἀνάδοχος αὐτῆς τῇ ἑδῶκε τὸ ὄνομα Χρηστὶνα. Ἡ
 ἐρμαφρόδιτος ἠύξετο τὴν ἡλικίαν καὶ ἐκραταιοῦτο ἐν
 ὑγείᾳ καὶ εὐεξίᾳ ὑπὸ ἐνδυμα γυναικίως. Ἡ φωνὴ της, τὰ